

maa være et fast Led i Ekspeditionen, at Navnet forlanges opgivet. Kravet herom er ikke opstillet i det norske Udkast, idet Kontrabøger i Norge skal være forsynet med Kontohaverens Navn. Naar det yderligere foreslaas, at der, hvis særlige Omstændigheder opfordrer hertil, skal afkræves Ihændehaveren Bevis for hans Ret til at hæve paa Bogen, kan denne Bestemmelse for saa vidt siges at være unødvendig, som den utvivlsomt ogsaa maatte gælde uden udtrykkelig Hjæmmel i Loven og formentlig ganske stemmer med, hvad der vilde blive antaget efter gældende Ret. Men det er efter Kommissionens Mening hensigtsmæssigt, at det i Loven gøres klart, at Aftalen (Vedtægtsbestemmelsen) ikke kan paaberaabes overfor Indskyderen i Tilfælde, hvor man har undladt at iagttage den foreslaaede Regel og Udbetaling er sket til en uberettiget.

Til § 34.

Som nævnt i Bemærkningerne til § 32 er det ikke ualmindeligt at anvende Kontrabøger til Sikkerhedsstillelse, og Muligheden herfor synes at burde bibeholdes, selv om man, som det foreslaas i Udkastet, ophæver Negotiabiliteten. Transport af Kontrabøger er ikke meget praktisk, men da der bør gælde samme Regler om Transport og Pantsætning, omfatter de foreslaaede Bestemmelser saavel Overdragelse til Eje som til Pant.

Reglerne i nærværende Paragraf svarer til Bestemmelserne i § 31, 1ste og 2det Stykke, men afviger dog paa flere Punkter fra disse. At Skyldneren underrettes om Overdragelsen, er saaledes ikke tilstrækkeligt, men der kræves en Notering i Udstederens Bøger og Meddelelse herom til Erhververen med Angivelse af det indestaaende Beløb samt — hvis der kan hæves paa Bogen af enhver Ihændehaver — Overgivelse af Bogen til Erhververen.

Man har ikke villet udelukke, at det i Vedtægter (eller Forretningsbetingelser) bestemmes, at Notering overhovedet ikke foretages. I flere Sparekasser indlader man sig nu ikke paa at notere Transporter, men

henviser Erhververen til at lade Beløbet overføre til en ny Konto og Bog.

Til § 35.

Naar Erhververen har faaet den i § 34 omhandlede Meddelelse fra Kontrabogens Udsteder, bør han kunne stole paa, at Sagen er i Orden. Ved de i 1ste Stykke foreslaaede Bestemmelser afskæres Udstederen derfor fra efter Meddelelsen at benytte Fordringer paa Overdrageren til Modregning eller — medmindre Erhververen ikke var i god Tro — at gøre gældende, at han ikke skyldte Beløbet. Ved Noteringen bliver Erhververen endvidere beskyttet imod, at Overdrageren faar Bogen mortificeret.

Derimod bevirker Noteringen ved Kontrabøger med Legitimationsklausul efter § 33 ingen Indskrænkning i Udstederens Adgang til at frigøre sig ved Betaling til Ihændehaveren, medmindre det udtrykkelig aftales. Dette, der er forudsat ved Reglen i § 34, 3die Stykke, har man fundet det rigtigst at udtale udtrykkeligt i Paragraffens 2det Stykke. Ved Pantsætning maa Panthaveren altsaa sørge for at beholde Bogen i sin Besiddelse eller faa truffet Aftale om, at hans Samtykke er nødvendigt til fremtidige Dispositioner over det pantsatte Beløb.

Kapitel 5.

Notering af Massegældsbreve.

Om Notering findes der nogle — for dansk Ret særegne — Regler i Forordning af 21. Juni 1844 angaaende den Tilbagesøgningsret, som i Fremtiden skal tilkomme den ældre Ejer af kongelige Obligationer og andre offentlige Pengeeffekter fra yngre Besiddere. Det bestemmes her, at den ældre Besidder ikke — medmindre der foreligger Uredelighed — kan søge en paa hans Navn noteret Obligation tilbage, naar den senere er blevet noteret paa en andens Navn eller paa Ihændehaveren, og der er forløbet 3 Maaneder fra den første Rentetermin efter denne Notering, uden at han har foretaget Anmeldelse til „Directionen for Statsgjelden og den synkende Fond“ eller — for saa vidt